

Konstens Hus har fyllt sina lokaler inför höstsäsongen med måleri. På nedre planet visas, i samarbete med malmögalleriet Estetica utställningen "Söderifrån" med arbeten av ett urval skånekonstnärer. Galleri Estetica har, under årens lopp med framgång, ställt ut många av våra "Norrifrån" komna lokala konstnärer. Via dessa kontakter har ett ovanligt samarbete mellan en kommunal konsthall och ett privat galleri resulterat i denna intressanta exposé av nutida trendbefriat måleri från Skåne. Utställningen gör inga anspråk på representativitet, utan speglar enbart Galleri Esteticas verksamhet. Att den konstsyn som gjort urvalet sammanfaller med våra lokala starka målartraditioner borde rimligen borga för ett publikt godkännande. Faktum är att över 90 procent av konstpubliken föredrar konst som låter sig bedömas utifrån traditionella kriterier. Det vill säga behandlingen av färg, form, stämning, idéinnehåll och hantverkskunnande. Målarkonsten har ett omfattande referenssystem med historiska dimensioner vilket gör det svårare för lycksökaren att den vägen bluffa sig fram i en konstkarriär. Det är det lättare för den som inte ids eller har begåvningen att ägna sig åt andra aktiviteter där man själv kan lägga upp ribban på bekväm höjd. Att röra sig långsamt, naken, och med tänd pannlampa i ett mörkt rum inför publik eller att kombinera några lysrör med en rostig radiator och lägga in suddiga polaroidbilder på fattiga gatubarn från Lima i ett akvarium låter sig inte på samma sätt som en målning vägas i traditionens vågskålar. Det är som med tungomålstalande eller falskspel för tondöva, det märks inte om det är fel när ingen vet hur det skall låta. Det krävs större konstnärsskap att vara en bra målare.

Alltnog, "Söderifrån" består av bilder av Agneta Hemert, Gerhard Nordström, Tommy Ohlsson, Lennart Hall, Arne Persson, Göran Ivarsson och Lillemor Rudolf-Hall.

Motivet, brukar jag ju påstå, är bara en förevändning för att måla. Agneta Hemert har i den andan hämtat sitt motiv ur garderoben, nämligen en sextiotalsrob, en finare festblåsa som påminner om sådana kläder som småflickor förr klippte ur veckotidningarna till sina pappersdockor och mannekänglekte med. I sviten "*Anteckningar*" stöder de små bilderna varandra till en större enhet medan de enskilda bilderna sedda bortom det sammanhanget känns väl så tunna. Det avskalade kan emellertid, som i målningen "*Knappen*", få nerv och poetisk laddning, men då har Hemert lämnat de målade till förmån för det tecknade. Överlag upplever jag Hemerts bilder mest som intentioner och uppslag, lite som oavslutade meningar. Det är något som saknas för att det skall bli riktigt övertygande.

Lennart Hall och Lillemor Rudolf-Hall tycks dela palett. I deras bilder ligger det zinkvita som en tunn rök, en sfumatoslöja, över motiven. Lennart Hall visar mest öppna laserade landskap med en horisontalitet som lätt låter oss ana den skånska slättens möte med havet. Lillemor Rudolf-Hall ägnar sig mest åt den mer slutna "lilla världen" i aningen kritiga nästintill tecknade stilleben.

Göran Ivarsson, visar förutom ett antal monumental oljor, även några imponerande torrnålar i storformat. I dessa syns tydligt vilken skicklig tecknare han är, hur han i stora ytor fördelar den intensiva svärtan över papperet och förbinder dessa partier med ett linjespel som ger form åt de belysta delarna av motiven. Med samma formkänsla lägger han upp sina målningar. Här samverkar färg och form i skön förening och lyfter bilderna till storslagna utsagor. För det intrycket har storleken inte heller här någon betydelse, det finns en paradoxal monumentalitet även i de riktigt små verken.

Arne Persson arbetar mer abstrakt än de övriga. I hans bilder är färgackorden mer att betrakta som musikaliska än rent föreställande. Han skrapar sig fram till levande ytor genom att låta undermålningsens skrovlighet skina igenom i de påspacklade färglagren. Färgvolymen är rätt uppskruvad men balanserad och vackert klingande.

Tommy Ohlsson arbetar med förkärlek i den gula delen av färgtonkretsen. Det kan kanske förvåna många som inte är konstnärer att svart och gult i blandningar understundom kan klinga grönt, ett vemodigt grönt. Gult och grönt förknippas ju gärna med sol och grönska men i Ohlssons stillsamma besinnande bilder synes det vackra sett med sorgsna ögon.

En annan mer prunkande grönska visar Gerhard Nordström. Han etsade våra näthinnor på sjuttioalet med sina starka bilder av svensk sommaridyll kombinerad med gräsligheter som Song My och andra massakrer under Vietnamkriget. Dessa starkt polariserande bilder kom att bli något av sinnebilder för USA-imperialismens sanna ansikte och har blivit ikoner för svenskt sjuttioal. I den här utställningen visar han samma svenska leende landskap men utan stympade kroppar. Nu ser vi bara blommor och grönt och den bästa av världar...eller? Utställningen "Söderifrån" visar att det egentligen inte är så långt mellan Skåne och Norrbotten. Konst med ett ärligt uppsåt talar samma språk till människor var de än bor i världen.

Därtill är ryktet om måleriets död är betydligt överdrivet.

Bertil Sundstedt